

Corina Vierhout: 'Opeens had ze kanker. Dagboek van een moeder' Als niets meer vanzelfsprekend is, wordt alles bijzonder. Uitgegeven in eigen beheer, 2016 ISBN 978-90-825092-0-5 (AML/Kanker/Jeugdanker/Coping/ Familieverhoudingen/ Ziekenhuisopname/ Voeding/ PO) Te bestellen via opeenshadzekanker@kpnmail.nl of via www.facebook.com/opeenshadzekankerboek.

Soort boek/ziekte stijl:

De kralen op de omslag van dit boek zijn geen gewone kralen: het zijn Kanjerkralen! (...) Elke Kanjerkraal staat voor een bepaalde behandeling, gebeurtenis of onderzoek, zoals een chemo, scan, haaruitval of bloedtransfusie. Zo rijgt elk kind zijn eigen Kanjerketting, die zijn of haar behandelingsverhaal vertelt. Sannes ketting is ruim 8 meter. (Pag.6-7)

Boek van 276 pagina's gebaseerd op twee dagboeken waarin Corina Vierhout beschrijft hoe bij haar dochter Sanne, in 2012 op 8-jarige leeftijd acute leukemie wordt ontdekt. Ze gaat in op wat dat voor Sanne, hun gezin en zijzelf als moeder betekende, en welke behandelingen Sanne kreeg. Ze beschrijft hoe hun leven er gedurende die periode uitzag en hoe zij deze periode hebben ervaren. Na de eerste behandelingen gaat het aanvankelijk goed met Sanne, maar de kanker kwam terug en er moest een stamceltransplantatie komen. Die kreeg Sanne van haar broertje Tim. Geïllustreerd met kleurenfoto's.

In het eerste deel wordt beschreven hoe bij Sanne acute leukemie werd ontdekt, hoe de behandelingen met chemo gingen en wat daarbij kwam kijken. In deel twee wordt doorgedaan met de beenmergtransplantatie omdat de Leukemie terug was gekomen. In het boek wordt veel aandacht besteed aan de opnames in het ziekenhuis en de afleidende activiteiten. Daarnaast wordt beschreven hoe het hele gezin en de omgeving in die tijd leefde.

Corina Vierhout: 'In januari 2012 kreeg onze dochter Sanne (toen 8 jaar) de diagnose AML. Van de één op de andere dag stond onze wereld op zijn kop. Al snel kwamen we er achter dat er zo veel op een dag gebeurde dat we dat niet konden onthouden, denk aan geplande onderzoeken, gesprekken met artsen en uitslagen van onderzoeken. We kochten een boekje waar we alles in opschreven. Dit werd al snel een dagboek, waar we de dag heel in het kort beschreven.

Eenmaal weer thuis heb ik dit verder uitgewerkt en samen met veel foto's laten kopiëren. Meer voor onszelf voor later en voor naasten om hen van de afgelopen tijd op de hoogte te brengen. Helaas werd Sanne in december datzelfde jaar opnieuw ziek. Weer 5 kuren zou geen zin hebben en een stamceltransplantatie volgde. Weer zijn we gaan schrijven en ook dit hebben we opnieuw uitgewerkt.

Het gaat goed met Sanne, inmiddels is ze 13 en ze zit lekker in haar vel. Eind vorig jaar kwam ze met een vraag: "Zou het niet mooi zijn als beide dagboeken (waar niets meer mee gedaan werd) één boek zou kunnen worden?"

Een echt boek. Het zou mensen kunnen helpen en zo is mijn ziekte niet voor niets geweest". En zo is sinds Maart 2016 het boek 'Opeens had ze kanker' ontstaan.'

Over de schrijfster:

Corina Vierhout is getrouwd met Remko. Zij hebben twee kinderen, Sanne en Tim. Corina is SPW gediplomeerd peuterleidster en woont te Enschede. Zie ook: <http://www.gastouderbureausnoesje.nl/gastouder-corina.html>

Wat viel op:

Hoe dapper Sanne alle behandelingen ondergaat en hoeveel er steeds geregeld moest worden. De sfeer in het Ronald McDonald huis, de afwisselende activiteiten in het ziekenhuis, de momenten die steun gaven. De uitleg van behandelingen en de beschrijving van allerlei emoties.

Citaten:

Pag.7: 'Dit boek kent twee delen. Het eerste deel kreeg de titel: "Dient overwonnen te worden..." Waarom deze titel? Tijdens het begin van Sannes opname in Groningen stuurde Remko een mailtje naar vrienden, familie en collega's. In dat mailtje stond de volgende zin: "Het betreft een vorm van leukemie die met een zware chemo aangepakt en overwonnen dient te worden." Mijn vriendin Marloes vertelde dat ze die laatste woorden heel mooi vond. Telkens als ze negatieve gedachten had over Sannes gezondheid, zei ze tegen zichzelf: "Nee, dit dient overwonnen te worden!" Dat ene zinnetje kwam tijdens de behandeling steeds terug. Ik ging het tegen mezelf zeggen op de momenten dat ik het even niet zag zitten.

Het tweede deel kreeg de titel: "Als de overwinning verloren gaat." En een subtitel: "Stam Cel Transplantatie als gevolg van Recidief." Omdat Sanne opnieuw leukemie kreeg, ging de overwinning van de eerste keer verloren. De subtitel "Stam Cel Transplantatie als gevolg van Recidief" hebben we bewust met hoofdletters geschreven. Deze hoofdletters zijn gelijk aan de eerste letters van onze namen.

Pag.24: 'In het ziekenhuis is voor de kinderen veel te doen, zo zijn de Cliniclowns al lang geweest. Ze moesten wel in de sluis blijven staan (i.v.m. overbrengen van bacteriën), maar dat maakte het er niet minder leuk om. Wat zijn ze goed. Ook Remko en ik moesten er erg om lachen. Van een zuster hoor ik dat die twee clowns zo in hun rol zitten dat ze, wanneer ze naar de 'normale' kinderafdeling gaan (een verdieping lager), in de lift gewoon doorgaan met hun gekkigheid.'

Pag.166: 'Op dit moment is er even geen plek in mijn hoofd voor de problemen van anderen. Mensen bieden aan dat ze willen helpen, maar ik zou niet weten met wat. Het enige wat we nodig hebben, is een veilig en vertrouwd huis voor Tim. Zo lang het kan, wil ik het liefst dat hij bij de Oma's en Opa slaapt.'

Pag.195: 'Ook Sannes voeding wordt vanaf nu een ander verhaal. Ze mag nu alleen streng 'kiemarm' voedsel eten (een ander woord voor bacteriearm). Het eten moet verpakt zijn (brood en beleg per stuk verpakt). Eten in een restaurant is voorlopig verboden. Vanaf volgende week krijgt ze dit dieet. Dit streng kiemarme voedsel wordt bereid in een speciale keuken. Het is normaal voedsel dat kort en hoog verhit is en bewaard wordt in glazen potjes. Op de afdeling staat een speciale koelkast voor de kinderen die dit dieet volgen.'

Pag.208: ‘Nu kan ik me even ontspannen. Ik begin te huilen. Ik sta achter de flow waar Sanne me niet kan zien, mocht ze wakker worden. Wat een ontzettend kloterig moment, ik kan er niets anders van maken. Er komt een zuster aan. Ze pakt me vast: “Dit is één van de zwaarste momenten van de hele opname, vooral voor moeders.” Ze maakt dit natuurlijk vaker mee en begrijpt daarom een beetje wat ik voel. Sanne is net geopereerd en ik wil haar vastpakken (voorzichtig). Sanne heeft het juist nu zo hard nodig om even tegen iemand aan te kunnen kruipen.’

Pag.270: ‘Sanne zit in het eerste jaar van het voortgezet onderwijs. Ze voelt zich goed en leeft zoals een meisje van haar leeftijd dat zou moeten doen. Vooral het eerste jaar na de transplantatie heeft ze nog vaak momenten gehad, waarop ze extreem moe was; dan kwam de angst voor een terugkeer van de leukemie toch weer om de hoek kijken. Sannes lichaam gaf aan dat het nog niet alles kon wat ze in haar hoofd had uitgedacht. Maar het ging steeds beter, we kregen weer vertrouwen in de toekomst.’

Recensies/Extra:

<https://www.facebook.com/opeenshadzekankerboek>